Contributed by Chris Den Hond
donderdag, 06 mei 2004 -

Begin dit jaar verbaasde Palestijns eerste minister Qoreï vriend en vijand door te stellen dat "de Palestijnen wel eens zouden kunnen opteren voor een binationale staat met gelijke rechten voor Palestijnen en Israëlische joden als het perspectief van een Palestijnse staat wegebt". De reden voor Qoreï's boze oprisping was de voortzetting van de bouw van de apartheidsmuur door Israël en de verdergravende kolonisatie van Palestina. "Als die muur wordt gebouwd, heeft een Palestijnse staat geen zin en zullen we kiezen voor een democratische binationale staat," voegde Qoreï er kwaad aan toe.

De Israëli’s reageerden woedend. "Dat bedreigt het bestaan van de staat Israël als een joodse staat". Colin Powell voegde eraan toe dat "de twee-staten-oplossing de enige oplossing is voor vrede op voorwaarde dat de Palestijnse autoriteit haar eigen militanten aanpakt". Zijn Israël en de USA plots fervente aanhangers geworden van een Palestijnse staat? Voordien vond Israël een Palestijnse staat een bedreiging voor haar eigen voortbestaan. Vandaag zouden we moeten geloven dat Israël ophoudt te bestaan als er geen Palestijnse staat komt.

De realiteit is dat Israël nooit een Palestijnse staat wil of gewild heeft. Israël wil de totaliteit van Palestina, maar zonder Palestijnen. Ilhan Halevi, de Palestijnse vertegenwoordiger bij de Socialistische Internationale, noemt dit een bevolkingskolonisatie, en niet enkel een economische uitbuitingskolonisatie. Net zoals de Noord-Amerikaanse cowboys de Indianen verdreven hebben.

Sociocide

Maar ondanks twee grote ethnische zuiveringen (1948 en 1967) is Israël er niet in geslaagd de Palestijnen te verdrijven. Deze beseffen heel goed dat Palestina verloren is als er een nieuwe exode komt. Vandaar de sterke druk van de Palestijnse leiding om niet te vertrekken. Het huidig Israëlisch plan bestaat erin Palestijnse zones onderling te isoleren en er het leven ondraaglijk te maken. Een van de eerste resultaten van de Oslo-akkoorden was het versneld opzetten van joodse colonies in Palestijns gebied en het bouwen van etnisch zuivere (enkel voor joden bestemde) "by-pass roads" in Palestijns gebied. Die wegen verbonden de colonies met de zionistische staat en maakten van de westelijke jordaanoever een luipaardvel. De versnelde bouw van de apartheidsmuur resulteert vandaag in dichtbevolkte getto's binnen een muur, met weinig onderling contact, wat de Palestijnen als ze willen ooit "een voorlopige staat" mogen noemen, maar waar ze niet meer vrijheid hebben dan in het getto van Warschau. De buitengrenzen, het luchtruim, de watertoevoer, de bevoorrading in levensmiddelen worden voor 100% gecontroleerd door Israël. Bethlehem bevindt zich op 35 kilometer van Hebron, maar Palestijnen hebben vier uur nodig om die afstand te overbruggen. Joodse kolonisten doen hetzelfde in 20 minuten. Idem voor Jenin en Naplouse of voor Ramallah en Oost-Jerusalem. Een Palestijnse professor in de Bir Zeit-universiteit noemt dit proces een "sociocide". Die van Jenin kennen die van Naplous niet meer (45 km.). Die van Ramallah kennen die van Bethlehem niet meer (30 km.). De ontwikkeling van de Palestijnse samenleving wordt kapotgemaakt. Het gaat dus niet om een genocide. Israël wil niet elke persoon van het Palestijnse volk elimineren - al zouden meerderen in het huidige Israëlische kabinet er niet voor terugschrikken -, wel de Palestijnse samenlevingsstructuren, de bevolkingsregisters, de archeologie, de mobiliteit, de geschiedenis.

Het resultaat van de Israëlische kolonisatiepolitiek is de onmogelijkheid van een leefbare Palestijnse staat. In augustus 2000 vertrouwde Marwan Barghouti ons nog toe dat de Palestijnen bereid zijn op 22% van het historische grondgebied te leven. Een ongelooflijk grote toegeving. Maar vandaag, met de muur en de kolonies, is Palestina verschrompeld tot nog slechts 10 tot 12% van het historische Palestina. Marwan's vrouw en advokate Fadwa Barghouti meldde ons eind vorig jaar dat de Palestijnen in de straat meer en meer spreken van één staat, democratisch en met respect voor alle religies en bevolkingsgroepen. Een democratische binationale lekenstaat. De aloude eis van de PLO maakt weer opgang.

Contributed by Chris Den Hond
donderdag, 06 mei 2004 -

De akkoorden van Genève

Hoe meer een Palestijnse staat onleefbaar wordt, hoe meer aanhangers ze plots krijgt. De adepten van de "akkoorden van Genève", heel de sociaal-democratie over zionistisch links tot de Europese KP's zijn plots fervente aanhangers geworden van de twee-staten-oplossing. We geven u de tegenargumenten van de Vereniging van Palestijnen in Frankrijk APF: "De Palestijnse delegatie is geen officiële delegatie; het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen wordt afgeschaft; in het akkoord staat Israël vermeld als een "joods grondgebied" (wat dan met de 20% Arabieren in Israël?); de akkoorden spreken over een Palestijnse staat, maar zonder bepaalde grenzen en zonder soevereiniteit over water, zee en luchtruim; de Israëlische regeringen, links of rechts, willen ten allen prijze het zionistische project ten uitvoer brengen, dus Groot Israël realiseren enkel voor joden, waarbij de Palestijnen moeten gedood worden of uitgedreven. De enigen die profijt kunnen halen uit de akkoorden van Genève zijn de Israëlische travaillisten, die weer zin hebben in een regeringsdeelname."